

Sygn. akt III CNP 5/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa E. C. i Ł. P.
przeciwko M. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowo-
akcyjnej w K. (poprzednio M.1 z ograniczoną odpowiedzialnością spółka
komandytowo-akcyjna w K.,)
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 3 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi powodów
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 4 grudnia 2013 r., sygn. akt II Ca 1310/13,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 424⁴ k.p.c., skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia można oprzeć na podstawie naruszenia prawa materialnego lub przepisów postępowania, które spowodowały niezgodność wyroku z prawem, gdy przez jego wydanie stronie wyrządzona została szkoda.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że ocena niezgodności z prawem orzeczenia musi być dokonywana przy uwzględnieniu stanowiącej istotę władzy sędziowskiej swobody orzekania, obejmującej ustalenia faktów i wykładni stosowanego prawa. Wybór jednej z możliwych interpretacji przepisów prawa, choćby okazała się ona nieprawidłowa, nie oznacza niezgodności z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2008 r., I CNP 116/07, nie publ.); skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia może być skuteczna tylko wtedy, gdy wskazane w niej naruszenie prawa ma charakter kwalifikowany i elementarny (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2014 r., I BP 5/13, „Monitor Prawa Pracy” 2014, nr 5, s. 255-256). Należy podkreślić, że traktowanie jako niezgodnego z prawem w rozumieniu art. 424⁴ k.p.c. każdego orzeczenia sądowego, ocenionego jako wadliwe, niesie zagrożenia dla porządku prawnego, stabilności obrotu prawnego oraz swobody sądu w stosowaniu prawa (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2011 r., I BP 3/11, nie publ.).

W niniejszej sprawie Sąd Najwyższy nie dopatrył się naruszenia prawa przez Sąd Okręgowy w Krakowie, które miałyby charakter elementarny i odznaczało się wyjątkową istotnością.

Z tych względów na podstawie art. 424⁹ k.p.c. orzeczono, jak w sentencji.